

שבת"ז

לומדים תורה, ובכך

שבת בצהריים
פרשת פקודי | 213
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

שהביאנו עד הלום

פרקי אבות עם פירוש "חד גדיא" והפסע: ג, ו
רבי חלפתא בן דוסא איש קפר חנניה אומר: עשרה שיושבין ועוסקין בתורה, שכינה שרויה בייניהם, שנאמר: אֲלֵהֶם נָצַב בְּעֵדַת אֱלֹהֵי. "עדה" כוללת לפחות מגוון. ומגוון אפילו חמשה, שנאמר: וְאֶנְדַּתוֹ עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. אוגדים דברים ביד עם חמש האצבעות, ולכן חמישה נקראים אגודה. ומגוון אפילו שלשה, שנאמר: בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט. בבית דין יש שלושה. ומגוון אפילו שנים, שנאמר: אִזְּ נִדְבְּרוּ יְרָאִי ה' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב ה' וַיִּשְׁמַע וְגו'. ומגוון אפילו אחד, שנאמר: כָּל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי אֲבֹא אֵלָיו, היחיד הלומד תורה ומגלה שם ה', בעולם וברקתך.

שאלה: למה ר' חלפתא לא קיצר וכתב רק שאפילו אחד שעוסק בתורה, שכינה שרויה עליו? תשובה: כי נכון שאחד שיושב ועוסק בתורה זו מעלה עצומה, והשכינה הקדושה, בכבודה ובעצמה, שרויה עליו (כן - לימוד ואמירת שורות אלו גורמת לך השראת שכינה), אבל איננו נעצרים שם. אנחנו מבקשים השראת שכינה גדולה יותר - של עיסוק בתורה של שנים. ואם אפשר - אף של שלושה, חמישה ועשרה, כן ירבו. שאלה נוספת: למה לא נכתבו במשנה רק העשרה? הרי כשמגלים שגם בלימוד של יחיד יש השראת שכינה, אנשים עלולים להסתפק בלימוד תורה ביחידות, ולא להתאמץ וללמוד בחבורה! התשובה היא, שאף על פי כן, עדיף היה לגלות שגם בלימוד של אדם בודד יש ערך עצום, כדי שידעו שגם כשמצמצמים לבד, יש ערך כה גדול ללימוד, ויזדוודו לעסוק בו. ולמה לא לכתוב רק את הקצוות - האחד והעשרה? כי חשוב שנדע שיש חילוקי דרגות בטווח באמצע, וכשיתארים ונוכל להוסיף קצת יותר, ננסה.

היומנו של שבת"ז

הכי טבעי זה להיות שמח

אֲשֶׁכֶּינִי שְׁלֹא יִשׁ סִיפָא מִיֹּאדָה. פֶּסַח
הַמִּתְחַלֵּל בְּלֵיל מִעוֹד מִבְּאֵר, וְנֹאדָה אֶפֶס גִּינוֹק אֶפְנֵי חֲצִי
שָׁנָה. פֶּסַח חֲמִישֵׁי מֵאֵלֶּם סָבִיב שֶׁל פְּהוּרִים שְׁלֵי, וּמִלִּפְנֵי
אֵלִינוּ אֶבְרָהָם הַרְבֵּה עָם הַסְמִימִי הַקָּטָן שֶׁלָּפָה, סְמִימִי
שֶׁמֶדִּיק בְּחִיכָה שֶׁל אֶל פְּהוּרִים וְאֶל פֶּסַחִים.

אֵינִי מֵבִיט בּוֹ, בְּאִרְיָא-יִכְרֵה גִּינוֹק, וּפֶהרִצְרִץ הַמַּחֲיִיךְ
שֶׁל פֶּסַח חֲמִישֵׁי אֵי סָבִיב עָלָיָהּ. פֶּהרִצְרִץ הַמִּתְחַלֵּל כֹּא כִּי
סָבִיב, כֹּא כִּי פֶּסַח, כֹּא כִּי רִצְרִץ וְשִׁמְחָה. "מֵה מִצְחִיק
אֵלָיָה כֹּא כִּי?" שְׁאֵלָה פֶּסַח אֶל אֲבָא שֶׁלּוֹ. פֶּהרִצְרִץ
שֶׁלָּפָה אֵלֵי יִדְבֹּל. כִּכָּה פֶּהרִצְרִץ נֹאדָה. כִּכָּה טִבֵּל אֶצְלֵי גִּינוֹקֵי
הַשֶּׁבֶט שֶׁלְּחִבְרָה אֶחָדִי אֶל אִרְיָא עָלֵי פִידִיִּים. פֶּהרִצְרִץ
אֵלָיָה אֶמְחִלָּה וְהַשְׁאֲרִי אֵלָיָה בְּמִצְבֵּה מֵאֲשֶׁן מִחֵל אֶרְאֵשׁ
שְׁלֵי עָם פֶּהרִצְרִץ אֶמְחִלָּה, כֹּא כִּי רִצְרִץ וְשִׁמְחָה... פֶּהרִצְרִץ
אֶל פִידִיִּים וְהַשְׁאֲרִי אֵלָיָה מִלִּפְנֵי שְׁלֵי. פֶּהרִצְרִץ
שֶׁלּוֹ, פֶּהרִצְרִץ הַמִּסְתַּקֵּן, הַמִּצְבֵּה הַמִּשְׁטָחִי אֵלֵי...

"אֵלָה כֹּא כִּי גִמִּים", אִמְרִיתִי אֵלֵי. כֹּא כִּי טִבֵּה. קֶשֶׁת אֵי
אֶפֶסֶתִּי שֶׁלָּפָה בִּפְנֵי מֵה שְׁאֲמִירָה, אֲבֹה פֶּהרִצְרִץ הַשֶּׁבֶט
הַכִּינֵה אֶמְחִלָּה וְהַשְׁאֲרִי אֵלֵי בְּהַלְבֹּה. חִיכָה. אֵלֵי
קִיבִלִי גִשְׁמֵה אֵלֵימִי אֶלְמִלָּה שְׁלֵי, אֶמְחִלָּה פֶּהרִצְרִץ שְׁמִי.
אֲחֵר הַפִּדִיִּים שֶׁל אֵלָה שְׁבֵט הַיֵּץ הַמִּצְבֵּה אֶחָד אֶסְתִּיר.

פֶּהרִצְרִץ בִּיחָד כֹּמֶה חֲבִירִים, פִּיה מִשְׁלֵי כִּי, וּבְדִיר מִשְׁלֵי
יִרְדֵּי עָלֵי הַסֹּאדֵר שֶׁלְּבִשְׁתִּי. שְׁלֵי דִקֹּק אֲחֵר כִּי פִּיה אֵי עָלֵי
הַשֶּׁלֶן עָלֵיכֶם חֲדָה כִּסְכִּין אֶפְסִידִי אֵלֵי, וְאֵלֵי הַמִּשְׁלֵי.

הַרְגֵּשְׁתִּי נֹאדָה בְּפִנִּים, אֵם כִּי כֹאפִי חוֹץ - "עֲסִיקִים
כִּרְגִלִּי". אֵלֵי פִיה אֵלֵי אֶפְסִידִי אֵלֵי אֲחֵר כִּי בִסְתִיף וְאֶבְרָה
סִימָה. הַמִּשְׁקֵד עָבֵר, גִּמְלָה מִנְחָה עָם, וְהַמִּתְחַלֵּל אֶל
הַפֶּהרִצְרִץ. הַפֶּהרִצְרִץ אֶלְבֵּט אֶל הַפֶּהרִצְרִץ שֶׁלְּכִנְיָה, אֲבֹה כֹא
הַמִּצְבֵּה הַרְגֵּשְׁתִּי בְּפִנִּים מוֹלֵקֶה כִּכָּה.

אֲחֵרִי כֹמֶה דִקֹּק מִצְאֵלִי מוֹלֵקֶה הַשֶּׁבֶט אֶל פֶּהרִצְרִץ -
עָבֵר. הַמִּשְׁכָּה אֶל הַפֶּהרִצְרִץ. וְאֵם אֵלֵי פִיה בְּאֵלָה שְׁבֵט
אֵלֵי פִידִיִּים אֶבְדִי. אֲחֵרִי הַפֶּהרִצְרִץ הַחֲבִירִי שֶׁלּוֹ וּפֶהרִץ
עֲחָקִים. יִשְׁבֵּה בְּכִדָה. אֵלֵי רִצְרִץ אֶפֶסֶת עָם אֵלֵי אֲחֵר.

אֲחֵרִי שְׁלֵי דִקֹּק בֹּא אֵלֵי חִינִךְ שְׁלֵי, אֵלֵי, וּבִיקֶשׁ מִמֶּנִּי
עָבֵר בְּהַכְנֵה רִצְיוֹן אֶפֶסֶת. בְּהַכְנֵה כֹּכָא יִשׁ אֶפֶסֶת
שֶׁל הַכִּינֵה אֶצְלֵי פִידִיִּים, וְכֹא גִמְלָה עֲבִיר אֶפֶסֶת.

מֵה כִּכָּה אֵלֵי פִיה בֹּא אֵלֵי... כִּכָּה עָבֵר עָלֵי. אֲבֹה רִק
כִּכָּה. נִשְׁמֵה עֲמֹקֶה נִסְגֵּרָה וְשִׁמְחָה אֵלֵי עָלֵי מֵה פֶּהרִצְרִץ
רִצְרִץ אֶבְרָה, אֵיכָה נִשְׁמֵה מִחִינִין אֵלֵי. אֲחֵר כִּי חִיפְשָׁן
בְּסִפְרִים, פֶּהרִצְרִץ, וּבִסְתִיף וְכִכָּה אֶבְרָה מוֹלֵקֶה וְיִשְׁמֵה.

כִּסְמִימִין, עָלֵי שֶׁלְּעָבֵר נִשְׁכַּח אֵי שֶׁם בִּין הַפִּדִיִּים

פֶּהרִצְרִץ סִפֵּר אֶבְרָה הַקֶּשֶׁת אֶמְחִלָּה שֶׁלְּאֵלֵי אֵלֵי. פִּיה אֵי
הַרְגֵּשְׁתִּי טִבֵּה, שְׁמִי, רִצְרִץ אֶלְבֵּט אֶנְשִׁים, אֵלֵי אֵלֵי
פִּיה אֵלֵי. אֵלֵי רִצְרִץ הַמִּשְׁכָּה הַכִּינֵה אֶבְרָה שֶׁלְּפִידִי בֹא
וְכֹא פֶהרִצְרִץ עָלֵי פִידִיִּים שֶׁלּוֹ. סִיפֵי טִבֵּה, כֹּמֶה בְּסִפְרִים.

כִּכָּה עָבֵרָה בְּפִידִיִּים, פֶּהרִצְרִץ שֶׁלּוֹ וְכֹא עָבֵרָה
אֶצְלֵי. פֶּהרִצְרִץ שֶׁלּוֹ וְכֹא עָבֵרָה אֶצְלֵי אֶבְרָה שֶׁלּוֹ. שֶׁכֵּן
שְׁלֵי עָלֵי אֶפֶסֶת שֶׁלָּפָה עָלֵי שִׁידֹק אֲחֵר וּמֵאֵלֶּם פִּיה רִצְרִץ
אֶפֶסֶת כִּכָּה, אֲבֹה פֶּהרִצְרִץ כִּכָּה אֵלֵי.

אֲבֹה שְׁלֵי אֲחֵר: "אֵם יִשְׁאֵר כִּשְׁלֹן וְרִצְיוֹן כִּכָּה - אֶמְחִלָּה
אֵי חֲמִישֵׁי עָם שֶׁלְּפִידִי אֶנְקֹדֶה שֶׁלְּשִׁמְחָה שֶׁבְּחֵר
עָלֵי אֶפֶסֶת כִּי. כִּכָּה עָבֵרָה פִּנְיִי שֶׁכֵּן - גִּמְלָה אֵיכָה נִשְׁמֵה
- יִגְמִלָּה עָם בְּמִשְׁלֵי פֶהרִצְרִץ, כִּכָּה יִבְיֵא אֶל שְׁמִי."

בְּאֵלָה רִצְרִץ אֵלֵי אֵלֵי מִכָּה וְהַמִּתְחַלֵּל אֵלֵי שֶׁלּוֹ
מִיִּכְרָה אֵלֵי: "מֵה קֶרֶה, נִשְׁמֵה שְׁלֵי, קִיבִלִי מִכָּה?" פִּיה
הַמִּתְחַלֵּל אֶפֶסֶת אֵלֵי בְּפִידִי. "אֵי אֶפֶסֶת אֵלֵי אֵלֵי
בְּחִיף", הַפֶּהרִצְרִץ. פֶּהרִצְרִץ וּפֶהרִצְרִץ בְּחִיף עָלֵי אֵלֵי.

יִכָּה. פֶּהרִצְרִץ. פֶּהרִצְרִץ בְּחִיף. אֵיכָה טִבֵּה. "אֵלֵי
אֵלֵי עָם אֵלֵי פֶהרִצְרִץ בְּחִיף, נִכְאֵי? שְׁאֵלָה, "הַנִּשְׁמֵה שֶׁל
אֵלֵי פֶהרִצְרִץ". פֶּהרִצְרִץ שְׁמִי אֶלְמִלָּה, אֵלֵי אֶפֶסֶת חִיךְ.
שְׁבִיץ שֶׁלּוֹ, שְׁמִי.

קורא קבוע

לא עומד במקום

כְּשֶׁאֲנִי מִתְחַלֵּל לְהַתְקֵדֵם כְּבֵר לְשֶׁלֶב הַבָּא,
ה' מִמִּתֵּן שֶׁנִּצֵּל אֶת מֵה שֶׁאֲפִשֵׁר לְהוֹצִיא מִפֶּה.
בְּפִרְשָׁה כְּתוּב שְׁכַדִּי שְׁבִנִי יִשְׂרָאֵל יִמְשִׁיכוּ
בְּמִסְעָם לְאַרְץ הַנִּכְסֶפֶת הִיָּה צִרִיךְ שֶׁהֶעֱנָן
יִתְרוֹמֵם מֵעַל לְמִשְׁכָּן. כֹּל עוֹד הֶעֱנָן הִיָּה שוֹרָה
עַל הַמִּשְׁכָּן, לֹא נוֹסְעִים. נִשְׁאָרִים בְּמִקוֹם.

נִנסָה לְהַכְנִס לְרַגַע לְרֹאשׁ שֶׁל יְהוּדִי פְשׁוּט
מִמִּשְׁפָּחָה מְמוּצָעֶת בְּשֶׁבֶט אֲשֶׁר. אִזְּ נִפְתַּלִּי. לֹא
אֲמָרוּ שְׁמִטַּת הַהִלִּיכָה בְּמִדְבָּר הִיָּה לְהַגִּיעַ
לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל. הוּא יוֹדַע שְׁכִשְׁנִשְׁאָרִים בְּמִקוֹם,
זִמְן הַהֶגְעָה לִיעֵד מִתְאַדָּךְ. בְּלִי לְדַבֵּר עַל כֵּךְ
שֶׁעֲצָם הַקְּשָׁאוֹת בְּמִקוֹם לֹא תִמִּיד נִעִימָה.

מֵה עוֹבֵר בְּרֹאשׁ הַיְּהוּדִי כִשֶּׁהֶעֱנָן נִשְׁאָר עַל
הַמִּשְׁכָּן וְעוֹצָרִים בְּמִקוֹם זִמְן רֵב, שֶׁנָּה לְמִשְׁכָּן?
אוֹלֵי הוּא הִיָּה קָצֵר רוּחַ. אֲמָנָם יִכּוֹל לְהִיָּת
שֶׁלֹּא הִיָּה לֹא יוֹתֵר מִדִּי מֵה לַעֲשׂוֹת עִם זֶה,
אֲךְ יִכּוֹל לְהִיָּת שֶׁהוּא כֵּן יִכּוֹל לְהַתְפַּלֵּל לַה'
שִׁיפְתוֹר אֶת הַבְּעִיָּה הַגּוֹרֶמֶת לֹא רוּחַ מְקוּצָרֶת.

אֲבֹל הוּא יִכּוֹל לַגְשֵׁת לַעֲנִיִּין מִמִּקוֹם אֲחֵר, עִם
רוּחַ אֲחֵרָה, רְגוּעָה, וְעִם נַחַת הַנוֹבְעֶת מִהַבְּנָה
שֶׁכֵּכֵן שִׁיקָח זִמְן עַד שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל יִגִּיעַ לְאַרְץ,
אֲבֹל כְּנֶרֶה שְׁעוֹד לֹא הִגִּיעַ הַזִּמְן לַעֲבֹר
הַלָּהָה. אֵם עֲנֵן הַשְּׁכִינָה נִמְצָא עֲכָשִׁי כֹּאן -
כְּנֶרֶה שִׁישׁ כֹּאן מִשְׁהוֹ. זֶה הַמִּקוֹם לְהִיָּת בּו
כַּעַת, וְלַעֲשׂוֹת בּוֹ אֶת הַעֲבוּדָה, לְתַקֵּן פֶּה מִשְׁהוֹ.

וּמִהַמְּסַע בְּמִדְבָּר - לְחִינִינוּ, יִשְׂרָאֵל הַתִּשְׁעִי"ד.
גַּם בְּחִיִּים שֶׁלּוֹנוּ יִשׁ הַשְּׁרָאָה שְׁכִינָה וְעֵנָן
הַנוֹסֵעַ וְעוֹמֵד בְּמִקוֹם, לַעֲתִים כֵּךְ וְלַעֲתִים כֵּךְ.

ה' מְכוּוֹן כֹּל אֲחֵד בְּדֶרֶךְ הַמִּיּוּחָד לֹה, וּמִקְדָּם
אוֹתוֹ כֹּל הַזִּמְן מְשֻׁלָּב לְשֶׁלֶב: בִּילְדוֹת הוּא
רוֹכֵשׁ כִּלִּים בְּסִיסִיִּים לְחִיִּים וּבַעֲזֶרֶת הוֹרִיו
מִתְעַצֵּבֶת אֲצִלּוֹ הַגִּישָׁה לְחִיִּים, בְּנִעְרוֹת הוּא
מוֹסִיף עוֹד עֲרִכִּים וּמִפְתָּח אֶת אִישִׁיּוֹתוֹ,
בְּבִגְרוֹת הוּא פוֹעֵל רְבוּת בְּמִישׁוֹר הַמַּעֲשִׂי שֶׁל
הַעוֹלָם, וּבִזְקָנָה הוּא פְּנּוּי מִטְרְדוֹת וְיִכּוֹל
לְהַתְעַלּוֹת בְּקִנְיַת תּוֹרָה וּבִשְׁאָר עֲבוּדַת ה', וְכֵן
לְהַעֲנִיק רְבוּת לְמִשְׁפַּחְתּוֹ וּלְאֲנָשִׁים אֲחֵרִים.

לְפַעֲמִים נִרְאָה לָנוּ כִּי אֵלֵינוּ הַעֵסֵק תְּקוּעַ. אֲנוּ
דוֹרְכִים בְּמִקוֹם. אֲנוּ, עֲלִינוּ לְשִׁלּוֹף לַעֲצֻמָּנוּ אֶת
הַעֲנָן הַשׁוֹכֵן עַל הַמִּשְׁכָּן. כְּנֶרֶה שְׁעוֹד לֹא
הִגִּיעַ הַזִּמְן, וּמִנְגֵּד - יִשׁ לָנוּ מֵה לְקַחַת מִכָּאן.
כִּשְׁיִגִיעַ הַזִּמְן, ה' לֹא יִחַכֶּה כְּדִי לְקַחַת אוֹתוֹנוּ
לְחַנְּהָה הַבָּהָה. עִם הַרְכּוּשׁ שֶׁבִּנְתִּינוּ בִּינְתִּיִּים.

כְּמוֹ כֵּן, יִשׁ מְצָבִים בְּחִיִּים שֶׁבָּהֵם אֲנַחְנוּ
מִתְקַדְמִים, אוֹלָם אֲנוּ מְצָפִים לְהִיָּת כְּבֵר
בַּעֲתִיד - בְּאִירֵעַ קְרוֹב, אִזְּ בְּשֶׁלֶב הַבָּא בְּחִיִּים:
לְהִיָּת כְּבֵר בְּתִיכּוֹן, לְהִיָּת כְּבֵר אֲחֵרִי תִיכּוֹן,
לְהִיָּת כְּבֵר זֶה עֲצִיר אוֹ לְחַבּוֹק כְּבֵר יֵלֵךְ.

לֹא מִשְׁנָה אִיפֹה אֲנוּ כַּעַת - אֲנוּ פֶּה בְּהַשְׁחָחָה.
יִשׁ לָנוּ מֵה לַעֲשׂוֹת כֹּאן. הַשֶּׁלֶב הַבָּא יִגִּיעַ
בַּעֲזֶרֶת ה', וְכִדִּי שֶׁכִּשְׁנַעֲמִיד בּוֹ נוֹכַח לְהַסְתַּכֵּל
לְאַחֹר בְּסִפְיוֹק שֶׁל עֲשִׂיָּה, כְּדָאִי שֶׁלֹּא נִבְזֹז
אֶת הַהוּוֹה בְּמַחֲשָׁבוֹת עַל הַעֲתִיד, אֲלֹא
נַעֲשֶׂה אֶת מֵה שֶׁבִּפְנֵינוּ וְיִדְּנֵנוּ לַעֲשׂוֹת,
וְנִגְלֶה אֶת רִצְוֹ ה' שְׁשׁוּרָה מִמֶּשׁ כֹּאן.

לַעֲזֹר ר' יִשְׂרָאֵל בֵּן קֶלֶמֶן קְלוֹוִימוֹס ז"ל
לַעֲזֹר ר' יִשְׂרָאֵל בֵּן אֲבִירָה צִבִּי ז"ל
לַעֲזֹר קְדוּשֵׁי מִרְכֵּי הַיָּד
לַעֲזֹר ר' בִּנְיָמִין בֵּן גִּבְהָר ז"ל

מוציא שב"צ

סיימנו ללמוד על הפרישות. מתחילים עכשיו את הטהרה.
טהרה ממה?
מנגיעות היצר שמלכלכות מה שיפה. להתנקות ממנו לגמרי.
אחרי הנקיות, מה יש עוד לטהר? זהו, ניקינו הכל!

פה לא מדובר על מה עושים, אלא על איפה הלב שלנו, הכוונה. הנקיות היא ממעשים רעים. אחריה היתה פרישות ממעשים גשמיים שלא נצרכים, וכעת מגיעה הטהרה - שגם במעשים הטובים שעושים - הגשמיים והרוחניים - שהמחשבה והכוונה תהיינה טהורות.
כאילו שיהיה "לשמה"?

כן. איך היית מתייחס לרופא שמצידו, שהמטופל ימות, אבל הוא מטפל בו בשביל השם שלו/הכסף/ שלא יתבעו אותו? מנגד, אדם אחד נפל ואיבד את ההכרה באמצע קניות בסופר. באותו רגע קנה שם גם חובש שטיפל בו והציל לו את החיים. אם היו מחכים לאמבולנס, היה מאוחר מדי. אותו אדם הודה לחובש ורצה לשלם לו הרבה כסף. אותו חובש אמר: "מה! הזכות שהייתה לי להציל לאדם את החיים היא שכר הרבה יותר גדול מאשר כל כסף שתתן לי..." הוא סירב לקבל את הכסף, ניגש לקופה, שילם והלך. אותו אדם תרם בסוף את הכסף לאגודה שמצילה חיים, וגם עשה קורס עזרה ראשונה.

שני האנשים הצילו חיים, אבל היה הבדל ביניהם בכוונה: זה הציל חיים בשביל כסף בסוף החודש, וזה - בשביל לתת חיים. אפשר להשתמש בעבודת ה' כאמצעי לקבל כבוד מבני אדם, כאמצעי לשכר טוב כאן או להבטיח מקום מקדימה בעולם הבא, ואפשר לעשות את עבודת ה' נקייה נקייה, טהורה, זכה. כי אכפת לנו ממנה. לעשות אותה לשם ה' לבדו.

מה, אם אני עושה מצוות כדי לזכות לעולם הבא זה לא בסדר?
זה בסדר. כל עוד אתה עושה מעשה טוב והכוונה שלך לא שלילית - זה טוב. **אפילו אם עיקר הכוונה שלך טובה ומעורבת בה גם גאווה, תעשה את המעשה הטוב, ותשתדל לנקות את הגאווה.** אל תקנע מהמעשה הטוב. מה שכן, יש יותר טוב מזה. גם עבודה למען העולם הבא שלך היא אחרי הכל **למענד**, ואפשר להעפיל יותר. אתה לא רוצה לזכות לעשות את רצון ה' כי זה רצון ה' כי זה מה שטוב? כי זאת שותפות בתכנית ה' להגדיל ולעשות טוב לעולם? לתקן את הכל?

שעת סיפור

סיפור נהג מונית: פעם נקראתי באמצע הלילה לאסוף אדם מכתובת כלשהי. הגעתי לבית חשוך כמעט לגמרי. כיוון שלא חשתי בסכנה, ניגשתי לדלת מתוך הנחה שמדובר באדם הזקוק לעזרתי. דפקתי על הדלת, והיא נפתחה בידי אדם העומד בשנות השמונים המאוחרות לחייו. לקחתי את המזוודה לרכב וחזרתי לעזור לו. הוא נשען על ידי כשהלכנו למונית ולא הפסיק להודות. במונית הוא נתן לי כתובת של בית אבות וביקש שניסע דרך מרכז העיר. זה האריך את הדרך. במשך השעתיים הבאות נסענו ברחבי העיר. הוא הראה לי את הבניין בו עבד כנער מעלית ואת השכונה בה גרו הוא ואשתו כזוג צעיר. עם אור ראשון אמר: "אני עייף בוא ניסע לכתובת שנתי לך". הגענו. "כמה אני חייב לך?" הוא נבר בארגנו. "כלום", אמרתי. "אתה צריך פרנסה", הוא טען. "אל תדאג. יש אחרים שישלמו", עניתי. חיבקתי אותו. אחר כך חשבתי על כך שאתה נסיעת הסיכום של חיי הוא עשה איתי. מה היה קורה אם היה זוכה בנהג עצבני? (מתוך עלון "איש לרעה")

המשוב"צ:
נתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב ג